

Een correct uitgevoerde dekvloer: een vereiste voor mooi tegelwerk

Om te komen tot kwaliteitsvol tegelwerk, is het cruciaal dat de dekvloer correct uitgevoerd is. Hierbij spelen het peil, de vlakheid en de oppervlaktecohesie een essentiële rol.

J. Van den Bossche, ing., senior hoofdadviseur, afdeling Technisch advies en consultancy, WTCB

Toleranties op het peil en de vlakheid

De toleranties op het peil en de vlakheid van de afgewerkte tegelvloer (zie tabellen 41 en 42 van de [TV 237](#)) zijn dezelfde als deze op het peil en de vlakheid van de verharde dekvloer zelf (zie tabellen 6 en 7 van de [TV 189](#)). De toleranties op de vlakheid van de afgewerkte tegelvloer moeten echter wel nog vermeerderd worden met de reële afwijking op de vlakheid van de tegels zelf.

Peil van de dekvloer

Het peil van de dekvloer moet gecontroleerd worden met behulp van een voldoende nauwkeurige niveaumeter (bv. automatische waterpas, laserwaterpas of pasdarm) en moet steeds bepaald worden ten opzichte van het dichtstbijzijnde **referentiepeilmerkteken**, dat in elke ruimte aangeduid moet worden op de muren. Naarmate de afstand tussen het beschouwde punt in de dekvloer en dit merkteken kleiner is, zal ook de tolerantie op het peil van de dekvloer kleiner zijn (zie tabel A).

Tenzij anders vermeld wordt in de contractuele documenten, gaat men uit van tolerantieklasse 2 (normale toleranties). Als geen enkel punt van de dekvloer buiten de toegestane afwijkingen valt, dan beantwoordt het peil van de dekvloer aan de voorgeschreven tolerantieklasse. Wanneer de vloerbedekking op bepaalde vaste punten moet aansluiten (bv. dorpels of goten), dan is het peil van deze punten bepalend. Het is dan ook zeer belangrijk dat deze vaste elementen zich op het juiste peil bevinden.

Vlakheid van de dekvloer

Er bestaan **drie tolerantieklassen** voor de vlakheid van dekvloeren: streng, normaal en ruim (zie tabel B). Ook hier gaat men standaard uit van de normale tolerantie van 4 mm/2 m, tenzij er in de contractuele documenten andersluidende eisen vermeld worden. Bij tegels groter

dan 300 x 300 mm is de strenge tolerantie (3 mm/2 m) van toepassing. Bij XL- (> 1 m²) en XXL-tegels (> 3 m²) gelden er soms zelfs nog strengere vlakheidseisen. In dit geval moeten deze eisen duidelijk aangegeven worden in de contractuele documenten.

Wanneer er niet voldaan wordt aan de vlakheidseisen, kan het noodzakelijk zijn om de dekvloer te **egaliseren** of om een geschikt **voorstrikmiddel** aan te brengen (zie de [WTCB-Dossiers 2015/2.11](#)). Dit zal echter wel een weerslag hebben op de kostprijs van de tegelwerken.

De vlakheid van de dekvloer moet gecontroleerd worden met een lat van 2 m waarop aan beide uiteinden een blokje aangebracht is met een dikte, gelijk aan de vooropgestelde

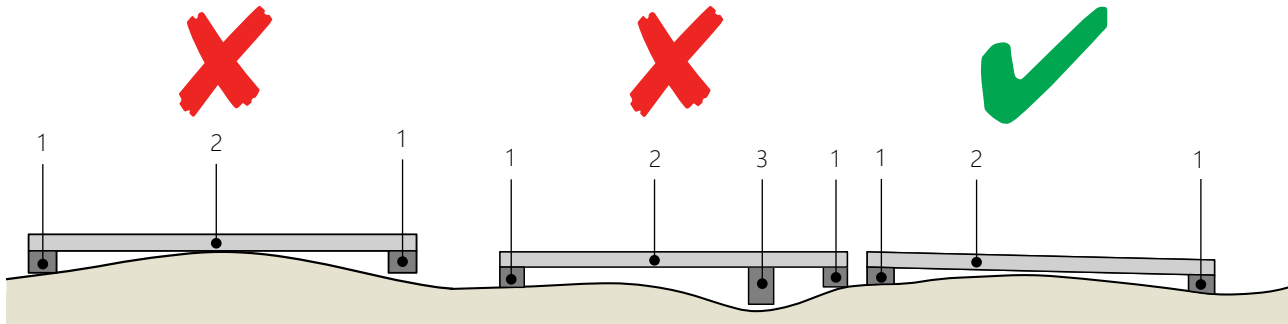
A | Toleranties op het peil van de afgewerkte dekvloer.

Afstand d tussen een punt van de dekvloer en het dichtstbijzijnde referentiepeilmerkteken	Toegestane afwijkingen	
	Klasse 1: strenge toleranties	Klasse 2: normale toleranties
$d \leq 3 \text{ m}$	± 6 mm	± 8 mm
$3 \text{ m} < d \leq 6 \text{ m}$	± 8 mm	± 12 mm
$6 \text{ m} < d \leq 15 \text{ m}$	± 10 mm	± 14 mm

B | Vlakheidstoleranties van de dekvloer onder de lat van 2 m.

Vlakheidsklassen	Vlakheidstoleranties van de dekvloer
Klasse 3: ruime toleranties	6 mm
Klasse 2: normale toleranties	4 mm
Klasse 1: strenge toleranties	3 mm

1. Blokje met een dikte gelijk aan de toegelaten afwijking
2. Lat van 2 m lang
3. Los blokje met een dikte gelijk aan het dubbel van de dikte van blokje 1

1 | Controle van de vlakheid van de dekvloer.

tolerantie. Een vlakheidsmeting valt binnen de toleranties wanneer de twee blokjes de dekvloer gelijktijdig raken en er geen blokje met een dikte gelijk aan het dubbel van de tolerantie onder de lat doorgeschoven kan worden (zie afbeelding 1).

Eventuele onregelmatigheden in het peil of de vlakheid van de dekvloer kunnen weggewerkt worden door:

- de dekvloer te schuren (bv. om een te hoog peil te corrigeren of om bulten weg te werken)
- de dekvloer te egaliseren
- te opteren voor lijmen die in grotere dikte toegepast kunnen worden (bv. om een te laag peil te corrigeren of om putten weg te werken).

Deze ingrepen zullen echter ook een meerkost met zich meebrengen.

Oppervlaktecohesie van de dekvloer

Het gebruik van performante lijmen met een hoge hechtsterkte heeft slechts zin wanneer ook de oppervlaktecohesie van de dekvloer voldoende groot is. Tegelzetters worden na het ontstoffen van de dekvloer immers nog vaak geconfronteerd met dekvloeren waarvan de korrels aan het oppervlak loskomen.

Een eerste proef ter controle van de oppervlaktecohesie van de dekvloer is de **krasproef**. Deze bestaat erin om een hard voorwerp (bv. een kraspen of nagel) over het oppervlak van de dekvloer te trekken. Wanneer daarbij veel korrels loskomen (m.a.w. wanneer de nagel in het oppervlak van de dekvloer dringt en er een bredere lijn getrokken kan worden), dan wijst dit vaak op een minder goede oppervlaktecohesie.

Door met behulp van een dekvloertester een **ponsproef** uit te voeren (zie de [WTCB-Dossiers 2006/4.2](#)), krijgt men een idee van de mechanische sterkte van de oppervlaktelaag van de dekvloer. Wanneer deze beperkt is, kan dit ook een teken zijn van een minder goede oppervlaktecohesie van de dekvloer.

De oppervlaktecohesie van de dekvloer kan eveneens nauwkeurig bepaald worden door een **trekproef** uit te voeren (zie afbeelding 2). Hoewel een oppervlaktecohesie van 0,8 N/mm² de voorkeur geniet, kan een waarde van 0,5 N/mm² ook al volstaan voor een vloerbetegeling.

Wanneer het oppervlak van de dekvloer onvoldoende cohesief is, dan kan daaraan verholpen worden door een oppervlakteverharder of een geschikte primer toe te passen. Dit brengt echter ook een meerkost met zich mee. Indien het gebruik van dergelijke producten nog steeds niet tot een toereikende oppervlaktecohesie leidt (bv. wanneer de dekvloer ook in de massa minder cohesief is), dan zal men genoodzaakt zijn om (een deel van) de dekvloer te vervangen of kan men ervoor opteren om een alternatieve, niet-hechtende vloerbedekking te plaatsen.

Dit artikel werd opgesteld in het kader van de Normen-Antenne Toleranties en uitzicht.

2 | Resultaat van een trekproef.

